

O izbăvire fără sabie, arc sau călăreți

8 iulie 2004

Gili Cârstea

Discutam ieri despre tragedia unui popor greu de convins că misiunea lui este să ducă slava lui Dumnezeu până la marginile pământului. Nu li se părea eficient, din punct de vedere militar, să intre pe un teritoriu inamic fără informații. Nu credeau că este posibil ca „dușmanii” să le facă loc de bună voie; cu atât mai puțin să-i primească plini de bucurie.

Totuși, acel popor fusese chemat la existență pentru un scop glorios și unic. Ei urmau să lumineze neamurile cu adevărul despre Tatăl, acoperit de minciunile și manevrele scârboase ale stăpânitorului acestui veac.

Ei urmau să fie ambasadorii lui Hristos, acreditați pe la curțile națiunilor spre a pune pe mesele împăraților hrana neprețuită a neprihănirii, sfințeniei, curăției și dragostei aceleia care suferă totul.

Dar ei au înțeles pe dos. Au crezut că ei sunt, și trebuie să acționeze, „ca celelalte familii ale pământului.” Da, doreau să fie capul și nu coada, dar ei doreau să fie așa prin violență, vărsare de sânge, cruzime, constrângere și apăsare. Ca imperiile pe care le invidiau atât de mult și a căror putere o visau pentru ei. Așa înțelegeau ei că lucrează slava lui Dumnezeu. Cu cât mormanele de cotropiți vor fi mai mari, sub cizma poporului sfânt, cu atât slava lui Iehova ar deveni mai strălucitoare deasupra Ierusalimului. În visul poporului ales, pax iudaica nu putea fi deloc diferită de pax romana. Deși Ierusalimul era sortit prin definiție să fie cetatea păcii, o pace divină obținută prin dragoste jertfitoare.

Deseori au fost avertizați că sunt amăgiți pe căi străine de calea neprihănirii, dar nu au luat aminte. Osea o mai spune o dată, cât se poate de clar: „Dar voi avea milă de casa lui Iuda, și-i voi izbăvi prin Domnul, Dumnezeul lor; dar nu-i voi izbăvi nici prin arc, nici prin sabie, nici prin lupte, nici prin cai, nici prin călăreți” (1:7).

Poporul însărcinat cu misiunea nerealizată de ei nu reușește nici el să vadă că izbăvirea, personală sau colectivă, nu va veni prin arc, sabie, lupte, cai și călăreți. Promovăm pe la curțile internaționale și în propria casă o imagine a neprihănirii lui Hristos extrem de violentă. Credem că ținem în șah mulțimile prin teroare, avertizându-i că Dumnezeu va pedepsi până la exterminare pe obraznicii care îndrăznesc să întoarcă spatele unui așa magnific gest de bunătate care este Golgota.

Dacă agenți morali liberi puteau fi câștigați de partea lui Dumnezeu prin putere sau tărie, marea luptă se încheia demult. Dacă rebeliunea putea fi stopată prin sabie sau arc, Dumnezeu avea mai multe și mai bune decât Adversarul. Un păcătos adus în țara păcii sub amenințarea cu

moartea este cea mai oribilă imagine despre mântuire pe care o putea scorni marele zvoner. Iar răspândicii profesioniști au preluat-o cu zel sfânt și o promovează ca fiind o doctrină clară a Bibliei. Amenințarea cu pedeapsa unui Dumnezeu bun și milos a produs cea mai numeroasă categorie de ateism și a blocat creștinismul într-o ineficiență grotescă. Vestea bună a devenit o amenințare rea. Iar noi ne mirăm cum s-a ajuns la bezna care acoperă pământul, împiedicând slava lui Dumnezeu să ajungă la milioanele de sclavi ai unui sistem monstruos de guvernare.

Cât vom continua să fim orbi la acest subiect, că marea controversă nu se poate încheia „nici prin putere, nici prin tărie,” vom fi nevoiți să rămânem în pustie, plătind costurile astronomice ale consecințelor naturale pe care le producem singuri. Până vom reuși să vedem că „Dumnezeul meu nu este în mijlocul meu,” iar Hristos a fost transformat într-un viteaz care nu poate ajuta.

***